

Arbetet med att curatera utställningen *Kerstin Danielsson* på Borås konstmuseum påbörjades våren 2016, omkring ett halvår efter att keramiker och konstnär Kerstin Danielsson avlidit. Som nära släkting (brorson) tog jag på mig uppdraget att sammanfatta hennes livsverk dels i utställningsform, dels genom att producera en bok om hennes konstnärskap.

Intentionen med utställningen på Borås konstmuseum var att visa "det bästa", de verkligt praktfulla "konstföremålen", men samtidigt inte tappa bort det intima och personliga anslaget i hennes verk. I arbetet med boken och i planerandet av utställningarna blev det för mig tydligare och tydligare hur en tragisk händelse, en livsvorg starkt påverkat hela hennes konstnärskap. I en olyckshändelse avled hennes son i tidig ålder, endast ett och ett halvt år gammal. Jag kunde inte (och ville inte) undvika att berätta om denna händelse i utställningen.

Eftersom jag kände konstnären väl, och har varit starkt påverkad av hennes konstnärskap, var det också viktigt att samtidigt visa den stora livsglädje som, parallellt med den stora sorgen, jag visste präglade konstnärskapet.

Det avlånga utställningsrummet delades upp i tre delar, som bildade en berättelse. I de bägge sidorummen visades de form- och färgstarka keramiska verken mot väggar och podier i lika starka färger, hämtade från konstnärens egna hem och arbetsmiljö. I mitten av utställningsrummet var belysningen dämpad och endast några få verk, vilka alla handlade om sonens bortgång och konstnärens egen bortgång visades. Filmen "Leran, livet, lusten" om konstnärens liv av Stella Jaskoviak Åstrand visades också i samma rum.

Urvalet av verk som var med på utställningen gjordes intuitivt, genom att besöka personer som jag visste hade intressanta verk hemma, och genom inlån från institutioner. Den bärande tanken i urvalet var att hitta de, enligt min egen uppfattning, bästa verken.

Utställningen blev mycket uppskattad, balansgången mellan starka livsbejakande glasyrer och lekfulla formuttryck och den bottenlösa svarta sorgen fungerade som en röd tråd i utställningformgivningen. En reflektion jag gjort i efterhand är att för att kunna visa någon annans konstnärskap och göra det "rättvisa" är det viktigt att också lägga in en stor portion av sitt eget förhållningssätt, och sitt eget konstnärskap. Jag var i arbetet med utställningen tvungen att våga göra arbetet till mitt eget, tappa respekten lite och våga ta ut svängarna för att visa det väsentliga. Eftersom jag gjorde en utställning med en persons verk som starkt präglat mitt eget konstnärskap föll detta sig naturligt.